

Arrest

**nr. 137 446 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 7 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (*BS* 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben eerste verzoeker en tweede verzoekster naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker en tweede verzoekster hun huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk medische problemen (van hun gezin(sleden)) en een gebrek aan financiële middelen in Servië om de medische kosten te kunnen bekostigen en in een eigen onderdak te voorzien.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag worden bijkomende verklaringen afgelegd en volgende documenten neergelegd: originele attesten van goed zedelijk gedrag van eerste verzoeker en tweede en derde verzoekster, twee Belgische medische attesten betreffende de gezondheidsproblemen van L., een Belgisch attest voor een verzekeringsmaatschappij waaruit blijkt dat de zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster op 17 maart 2014 een ongeval had en in het ziekenhuis werd opgenomen waardoor tweede verzoekster op 18 maart 2014 niet aanwezig kon zijn op haar verhoor, meerdere Servische medische attesten (die reeds bij de eerste asielaanvraag werden voorgelegd) betreffende de gezondheidsproblemen van eerste verzoekers en tweede verzoeksters kinderen, en een brief van een leraar van een van hun kinderen waarin gewag wordt gemaakt van de goede integratie van hun gezin in de Belgische maatschappij.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de tweede en huidige asielaanvraag van eerste verzoeker en tweede verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat het feit dat zij financieel onbemiddeld zijn als gevolg van gezondheidsproblemen van eerste verzoeker waardoor zij niet in staat zijn om de medische verzorging van hun kinderen te bekostigen en een woning te huren een probleem is van louter economische aard en als dusdanig geen verband houdt met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende de gezondheidsproblemen van eerste verzoeker en die van hun dochter L. wordt opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Er wordt op gewezen dat voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde dient te worden gericht. Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt gesteld dat het feit dat hun kinderen gezondheidsproblemen kennen/kenden niet ter discussie staat, net zo min als het feit dat hun zoon in België in het ziekenhuis werd opgenomen, dat het feit dat zij een goed zedelijk gedrag vertoonden in Servië evenmin ter discussie staat en dat, wat de brief van een lerares betreft, een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij gaan immers geheel niet in op de concrete overwegingen van de bestreden beslissingen, doch laten deze geheel ongemoeid en beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van zeer algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. Bijgevolg lijken eerste verzoeker en tweede verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Betreffende derde verzoekster L.G.

Derde verzoekster, dochter van eerste verzoeker en tweede verzoekster, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat derde verzoekster haar eerste asielaanvraag steunt op de motieven die door haar vader in het kader van diens tweede asielaanvraag werden uiteengezet, met name de gezondheidsproblemen van haar zus L. en de financiële problemen van haar ouders waardoor een medische behandeling niet betaald kon worden en haar ouders zich geen vaste woning konden permitteren. Er wordt in de beslissing verwezen naar de beslissing genomen in het kader van de tweede asielaanvraag van haar vader, en meer bepaald in de eerste plaats op gewezen dat het feit dat hun gezin financieel onbemiddeld was als gevolg van de gezondheidsproblemen van haar vader, waardoor haar ouders niet in staat waren om de medische verzorging van haar zus verder te bekostigen en een woning te huren, een probleem is van louter economische aard en als dusdanig geen verband houdt met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder wordt gewezen op het feit dat derde verzoekster (blijkens haar verklaringen) met uitzondering van de financiële problemen en gezondheidsproblemen waarmee haar familie wordt geconfronteerd, geen problemen in Servië heeft gekend, noch met medeburgers, noch met de autoriteiten. Betreffende de gezondheidsproblemen van haar zus L. en haar vader, thans eerste verzoeker, wordt opgemerkt dat medische problemen op zich

geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. De commissaris-generaal wijst er ook op dat voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde dient te worden gericht. De door derde verzoekster aangebrachte documenten staven, zo wordt tot slot vastgesteld, (louter) haar identiteit en nationaliteit welke niet ter discussie staan.

Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen (ernstige) poging om de motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekster genomen te verklaren of te weerleggen. De Raad herhaalt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij gaan immers geheel niet in op de concrete overwegingen van de bestreden beslissing, doch laten deze geheel ongemoeid en beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van zeer algemene beweringen en kritiek. Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van derde verzoeksters asielaanspraak, te ontkrachten.

De motivering van de bestreden beslissing blijft, aangezien zij op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat er in hun land van herkomst een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt derde verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, stellen de verzoekende partijen dat zij geen commentaar hebben. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 23 januari 2015 slechts stellen dat zij geen commentaar hebben, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS